

[Funck Jensen.]

at etablere en hjælpeforanstaltning af sådanne dimensioner, som der her er tale om.

Den højtærede socialminister nævnte i sin forelæggelsestale, at man i Sverige allerede i 1937 havde gennemført en lov lignende den her forelagte, af befolkningspolitiske grunde. Jeg ved ikke rigtig, hvad ordet befolkningspolitisk skal dække. Vil det sige, at man derigennem søger at fremme befolkningstilvæksten? Hvis det er tilfældet, synes jeg, det minder meget om den nazistiske lovgivning, hvor man også gik i gang med en masse lovforsanstaltninger for at fremme befolkningstilvæksten. Hvis man tilsigter det her i landet, må jeg sige, at så forekommer det mig mærkeligt, at man ønsker at få befolkningen øget, samtidig med at man opretholder et stats-udvandningskontor, altså et kontor, der skal hjælpe befolkningstilvæksten til senere at komme ud af landet igen. Løvrigt forekommer det mig i denne forbindelse også mærkeligt, at man afviser flygtninge, hvis man ønsker, at befolkningen skal stige. Men det er måske slet ikke sådanne betragtninger, der ligger til grund for lovforslaget. Jeg håber det i alt fald ikke.

Man anfører også, at i Finland er der gennemført en sådan lovgivning i 1945. Derimod er man i Norge kun nået til bokreditselskaber af privat karakter, men man overvejer også dér at gennemføre en boligstøttelovgivning.

Se, dette at henvise til de andre skandinaviske lande kan være meget godt, men det er jo ikke altid sikkert, at det er noget godt, de har lavet i de andre lande. Det er i og for sig ikke noget argument, at de har det i de andre skandinaviske lande, for dér kan de jo også lave dumheder, akkurat som vi selv.

Det er dyrt at købe møbler og hvad der hører til et hjem, siger den højtærede socialminister, og de unge råder sjældent over tilstrækkelige kontante midler. Ja, lad os nu se lidt på, hvad årsagen bl. a. kan være til, at de råder over for få kontante midler.

Lad mig allerførst sige til den højtærede socialminister, at det er ikke nogen misundelsesværdig stilling at være socialminister. Det er nærmest sådan en slags beskæftigelse, der består i at være lappeskrædder overfor følgerne af alle de, skal vi sige gale streger, de øvrige ministre laver, i alt fald alle de forkerte love, som de efterhånden gennemfører. Størsteparten af den sociale lovgivning er jo et storstilet lappeskrædderi, nødvendiggjort af, at den ene regering efter den anden, for øvrigt uden hensyn til partifarve, har gennemført, i hvert fald gennem de sidste halvt hundrede år, en politik, der devaluerer ikke alene landets mønt, men også begreber som

ejendomsret, frihed, ansvar og sparsommelighed. For nu at bøde på denne gale politik har man så anskaffet sig en socialminister, hvis lidet misundelsesværdige opgave det er at fuldende begrebsforvirringen ved hjælp af den mangfoldighed af brogede lapper, der kaldes social lovgivning.

Det foreliggende lovforslag er en af disse lapper. Man begrundet bl. a. forslaget med, at det skal styrke spareviljen hos ungdommen. Jeg skal ikke benægte, at dette måske i en del tilfælde vil ske, men jeg kalder staten en stor hykler, når netop den optræder i rollen som sparsommelighedsapostel. Er det måske ikke staten, der skærer valutaen ned og herved forringer opsparede penges købeevne? Er det ikke staten, der ved lotteri og tipstjeneste søger at lokke ungdommen til at øde sine penge i stedet for at spare, søger at interessere ungdommen for den letvundne spillegevinst fremfor for det jævne, værdiskabende arbejdes fortjeneste og opsparing? Er det ikke staten, der siger til ungdommen: lad være at spare til alderdommen, for hvis I gør det, nedsættes jeres aldersrente. Er det ikke staten, der beskatter flid og sparsommelighed og gennem hele sin skattepolitik præmierer, for at bruge nogle stærke udtryk, dovenskab og ødselhed? Er det ikke staten, der ved sin egen budgetpolitik viser alt andet end sparsommelighed, men bare kræver ind og herved foregår de unge med et dårligt eksempel? Jo, det er staten, der gør alt det, den samme stat, der gennem det foreliggende lovforslag om bosættelseslån nu optræder i rollen som julemanden, der giver alle sparsommelige piger og drenge gaver. Der er bare det ved det, at julemanden først tømmer de artige børns egne sparebøser for at få penge til gaverne; ja, ikke nok med det, han stjæler også fra dem, både før og efter den store fest, for at kunne optræde i sin alfaderlige rolle.

Man må nok spørge: Hvor har staten de midler fra, der skal dække renter, tab og omkostninger ved den her foreslåede udlånsvirksomhed? Staten har kun to muligheder for at tilvejebringe disse beløb, enten ved at tage dem ind i direkte og indirekte skatter hos de samme unge mennesker, der skal støttes, eller ved at tage dem hos andre. I det første tilfælde bliver det ikke nogen hjælp, men et bedrag, og i sidstnævnte tilfælde bliver det et dårligt eksempel for ungdommen, at man hjælper den med midler, som man ved tvang har taget fra andre.

Jeg er overbevist om, at de unge mennesker selv betaler, og at den del af ungdommen, hvis spareevne og -vilje ikke kan holde stand overfor statens snigende angreb, be-